

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514207013
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2514207013.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanému: F. O., nar. X.X.XXXX, trvale bytom M., doručovacia adresa: K. X, Z., o zaplatenie 1.635,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 31. októbra 2019, č.k. 14C/252/2014-75, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. týkajúcej sa lehoty plnenia m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni prisúdenú pohľadávku do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni úrok vo výške 12,90% ročne zo sumy istiny 1.635,33 eur od 03.10.2014 do zaplatenia, najdlhšie do 10.10.2022 a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy úrokov 377,53 eur od 03.10.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku zamietajúci výrok III. p o t v r d z u j e .

IV. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov tohto konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie poplatkov v sume 69,95 eur zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.206,69 eur spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.635,33 eur od 3.10.2014 až do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 90 eur, vždy do 25. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky. Výrokom III. v prevyšujúcej časti o zaplatenie zmluvného úroku za obdobie od 03.10.2014 a úroku z omeškania z nezaplatených úrokov žalobu zamietol a výrokom IV. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 93,86%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov ako aj § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Vecne súd dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala od žalovaného zaplatenia istiny vo výške 1.635,33 eur, nezaplateného úroku z úveru v sume 377,53 eur z neuhradených splátok za obdobie do dátumu predčasnej splatnosti úveru,

nezaplatených sankčných poplatkov v sume 193,83 eur, poplatkov za upomienky v sume 69,95 eur, 12,90 % ročného úroku z nezaplatenej istiny od 3.10.2014 do zaplatenia, 8 % ročného úroku z omeškania z nezaplatenej istiny a z nezaplatených úrokov od 3.10.2014 do zaplatenia, všetko titulom nesplatenia úveru zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 05.11.2012. Po začatí konania zobrala žalobkyňa žalobu v časti o zaplatenie poplatkov za upomienky v sume 69,95 eur späť, preto súd konane v tejto časti zastavil. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol dňa 5.11.2012 záväzkový právny vzťah založený úverovou zmluvou č. 0000000000013672, na základe ktorého sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanému bezúčelový bezhotovostný úver v sume 2.000,- eur a žalovaný sa zaviazal vrátiť úver s úrokom 12,90 % p. a. v 120 pravidelných mesačných anuitných splátkach po 29,69 eur, splatných do 9. dňa v mesiaci s tým, že prvá splátka úveru bola splatná dňa 9.11.2012 a termín konečnej splatnosti úveru mal byť dňa 10.10.2022, tiež sa žalovaný zaviazal platiť banke za správu úverového účtu poplatok v sume 1,99 eur mesačne. Celkom sa zaviazal zaplatiť banke sumu 3.801,60 eur. Ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) podľa zmluvy bola 15,84 %, priemerná RPMN podľa zmluvy bola 19,08 %. Súčasť zmluvy tvorili VOP a sadzobník poplatkov. V čl. 4., v bode 4.1. zmluvy sa strany dohodli, že v prípade, ak žalovaný nezaplatí splátku včas, žalobkyňa má právo na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne z nesplatenej splátky až do jej zaplatenia. Dohodli sa tiež, že banka je oprávnená rozhodnúť o predčasnom zosplatnení úveru aj vtedy, ak klient je v omeškaní s úhradou čo len jednej úverovej splátky minimálne 3 mesiace. Bolo preukázané, že dňa 5.11.2012 žalovanému poskytla žalobkyňa úver v sume 2.000,- eur, žalovaný ho však nesplácal riadne a včas, čo viedlo žalobkyňu k predčasnému zosplatneniu úveru, žalovaný však dlh neuhradil. Súd predmetný záväzkový vzťah posudzoval primárne podľa zákona č.129/2010 Z. z. ako spotrebiteľský úver a podporne podľa § 52 až § 54 OZ. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a ustanovení zákona č.129/2010 Z. z. súd dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje také nedostatky, s ktorými by zákon spájal sankciu bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, a preto súd žalobe (s výnimkou úrokov po zosplatnení a úrokov z omeškania z vyčíslených zmluvných úrokov) vyhovel, keď nemal dôvodné pochybnosti o tom, že dlžná istina úveru aj s príslušenstvom zodpovedala sume uplatnenej v žalobe, keďže žalovaný túto skutočnosť nenamietal. V súlade s ust. § 217 od. 2 CSP, § 232 ods. 4 CSP súd umožnil žalovanému na jeho žiadosť zaplatiť dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach pod hrozbou straty výhody splátok. Súd uviedol, že pri rozhodovaní o povolení splátok prihliadal na žiadosť žalovaného, na jeho osobné, rodinné a majetkové pomery, na výšku súdom uloženej povinnosti, ale aj na skutočnosť, že od uzavretia úverovej zmluvy mal žalovaný dostatok času na úhradu aspoň časti dlžnej sumy. Uviedol, že musel zohľadniť aj oprávnený záujem žalobkyne ako veriteľa žalovanej pohľadávky na úhradu dlžnej sumy v časovom horizonte maximálne 3 rokov od právoplatnosti tohto rozsudku, čo je v súlade s ustálenou súdnou praxou. Súd preto umožnil žalovanému splácať dlžnú sumu v splátkach po 90,- eur mesačne. Predovšetkým súd však zohľadnil skutočnosť, že zaplatenie priznanej sumy v splátkach nebude predstavovať výrazný nepríjemný zásah do majetkovej sféry žalobkyne.

3. Súd prvej inštancie nevyhovel žalobe v časti 12,90 % ročného zmluvného úroku z dlžnej istiny úveru za obdobie po zosplatnení úveru súd žalobu zamietol (II. výrok) z dôvodu, že ak veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie úrokov z úveru, pričom súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012. Ak veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, tak má nárok na úrok z úveru iba ku dňu, kedy sa stal splatným celý úver a počnúc prvým dňom omeškania dlžníka ide o protiprávny stav, s ktorým sa spájajú sankcie, ale nie odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok úverovej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, táto právna úprava je na škodu/ neprospech spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťuje sa sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Dochádza tým k obchádzaniu zákonného inštitútu úrokov z omeškania (nariadenie vlády ČR č. 142/1992 Zb. § 1 a nasl). Dohoda o platení úrokov aj po zosplatnení úveru je odklonom od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa (porov. rozsudok Súdného dvora EÚ/ES vo veci C-415/11 Aziz, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/424/2015 zo dňa 21.9.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/107/2016 zo dňa 19.6.2017, rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/264/2016 zo dňa 27.9.2017 a sp. zn. 15Co/439/2016). Súd žalobu zamietol aj v časti úrokov z omeškania z vyčíslených úrokov z úveru (II. výrok) z dôvodu, že musel zohľadniť spotrebiteľský charakter predmetného zmluvného vzťahu, na ktorý sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 2 OZ), pričom Občiansky

zákonník neumožňuje veriteľovi pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ požadovať aj príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky, t. j. ani úroky z omeškania z úrokov z úveru, a to ani v prípade, že sú vyčíslené, pretože aj vyčíslený úrok je stále len príslušenstvom pohľadávky, a nie pohľadávkou samotnou. Keďže v tejto časti žalobkyňa požadovala úroky z omeškania z úrokov z úveru, ide o tzv. anatocizmus, ktorý slovenský právny poriadok neumožňuje. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a zohľadnil pomer úspechu strán v spore.

4. Proti tomuto rozsudku sa včas odvolala žalobkyňa v zamietajúcej časti, v časti lehoty plnenia a v časti trov konania. Rozsudok považovala za nesprávny z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd porušil právo žalobkyne na spravodlivé súdne konanie, keď v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania a v rozpore s § 151 CSP skúmal jej tvrdenia, hoci neboli žalovaným spochybnené. Nesúhlasí tiež s právnym názorom súdu, že žalobkyňa nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru. Tento nárok trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení, čo vyplýva jednak z absencie právnych noriem, ktoré by predmetný nárok veriteľa obmedzovali a naopak, existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo resp. výkladom cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý zmluvný úrok nie je viazaný na zosplatnenie dlhu ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov (§ 497, § 502 ods. 1 a 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, obdobne § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a ust. § 13 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch). Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatnenie dlhu. Žalobkyňa poukazuje tiež na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mal meniť a dopĺňať Občiansky zákonník tak, že v § 53 ods. 9 mala byť na konci pripojená veta „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“ avšak rozhodujúcou skutočnosťou je, že táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a teda žiadne ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neexistujú. Taktó prezentovanému názoru žalobcu zodpovedá aj judikatúra Najvyššieho súdu SR. Žalobkyňa má nárok aj na úrok z omeškania z vyčíslených úrokov z úveru. Keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatnenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom pripadajúca na zmluvný úrok, naakumulovanú ku dňu zosplatnenia a táto sa ďalej (t.j. po zosplatnení celého dlhu) nenavýšuje, nejde oň nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obchodného zákonníka a aj vo vzťahu k uvedenej otázke predkladá žalobca niektoré rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré tento názor potvrdzujú. Žalobkyňa nesúhlasí ani s rozhodnutím súdu v časti povolenia splátok žalovanému, výška priznanej splátky je neadekvátna výške priznanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania. Súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku, nedostatočne preskúmal jeho pomery, vychádzal iba z jeho tvrdení. Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mal žalovaný možnosť prejaviť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať, avšak žalovaný tak neurobil a počas celého súdneho konania neuskutočnil ani jednu úhradu, čo nepreukazuje skutočnú snahu žalovaného dlh hradiť, ani nepreukazuje schopnosť žalovaného hradiť dlh v splátkach. Navyše podľa ustálenej rozhodovacej praxe by lehota na zaplatenie celého dlhu nemala presiahnuť 3 roky. Napokon za nesprávne považovala aj rozhodnutie súdu o náhrade trov konania, pretože súd mal prihliadať len na istinu pohľadávky, v ktorej bola žalobkyňa úspešná. Navrhla rozhodnutie zmeniť, v napadnutom rozsahu žalobe vyhovieť, zaviazat' žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať žalobkyňi náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril a odvolací návrh nepodal.

6 Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale neboli zistené (§ 380 ods. 2 CSP), súc viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP),

postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

7. Predmetom sporu (po čiastočnom zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby) boli nároky žalobkyne z úverovej zmluvy č. 0000000000013672 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalobou uplatňovaný nárok pozostával z istiny 1.635,33 eur, vyčísleného úroku z úveru 377,53 eur, úroku z omeškania 193,83 eur, ďalej úroku z úveru vo výške 12,90% ročne z nezaplatennej istiny 1.635,33 eur od 03.10.2014 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatennej istiny a z nezaplatených úrokov od 03.10.2014 do zaplatenia.

8. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni celú istinu 1.635,33 eur, vyčíslený úrok z úveru 377,53 eur aj vyčíslený úrok z omeškania 193,83 eur ako aj úrok z omeškania 8% ročne zo sumy istiny 1.635,33 eur od 03.10.2014 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Priznanú pohľadávku uložil súd žalovanému zaplatiť v mesačných splátkach po 90 eur.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti II. výroku, ktorou povolil žalovanému splatiť dlh v mesačných splátkach po 90 eur, v III. výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol (o zaplatenie úroku vo výške 12,90% ročne zo sumy 1.635,33 eur od 03.10.2014 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy nezaplatených úrokov od 03.10.2014 do zaplatenia), ako aj v závislom výroku IV. o trovách konania.

10. V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi stranami konania, založený predmetnou úverovou zmluvou, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy. V danej veci išlo o prípad, kedy veriteľ v dôsledku porušenia povinnosti dlžníka pristúpil k zosplateniu úveru pred dojednanou splatnosťou úveru. Základnou právnou otázkou bolo, či veriteľovi aj v prípade predčasného zosplatenia úveru zostáva zachovaný nárok na zmluvné úroky z úveru a to popri úrokoch z omeškania a dokedy.

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti žaloby na právnom závere, že žalobcovi prislúcha právo na zaplatenie zmluvného úroku z úveru len do predčasného zosplatenia úveru jednostranným právnym úkonom veriteľa. Žalobca s týmto jeho záverom nesúhlasil dôvodiac, že nárok na zmluvný úrok trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení.

12. Treba uviesť, že rozhodovacia prax odvolacích súdov je nesúladná v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení úveru. Časť súdov zastávajúca názor, že veriteľ má nárok na úroky z úveru výlučne do splatnosti dlhu a od jeho splatnosti je dlžník povinný platiť iba úroky z omeškania, sa opierała najmä o rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý akceptoval názory všeobecných súdov, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania, teda, že po zosplatení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

13. Po prvýkrát k tejto otázke, hoci okrajovo, zaujal stanovisko Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, keď v závere rozhodnutia upriamil pozornosť na rozsudok Súdneho dvora (piatej komory zo 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17), v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovanie za nesplnenie povinnosti dlžníkom platiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

14. Následne priamo túto otázku v dovolacom konaní riešil Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020, v ktorom skonštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu

veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

15. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

16. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

17. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.

18. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

19. Najvyšší súd v cit. veci sp. zn. 5Cdo 42/2020 následne dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Neskôr Najvyšší súd SR i v ďalších veciach napr. pod sp. zn.: 1 Cdo 94/2019, 3 Cdo 113/2019, 7 Cdo 118/2019, 8 Cdo 237/2019, 2 Cdo 115/2019, 5 Cdo 73/2020, 8 Cdo 135/2020, 8 Cdo 221/2019, 9 Cdo 24/2020 dospel k zhodnému riešeniu tejto právnej otázky.

20. Odvolací súd sa s vyššie prezentovaným názorom NS SR plne stotožňuje, majúci za to, že veriteľ má nárok na úroky z úveru aj za čas po jeho predčasnom zosplatnení a to až do zmluvne dojednanej doby splatnosti predmetného úveru. Odvolací súd vyhodnotil preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v uvedenej časti ako nesprávne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v danej otázke. Dospel k záveru, že je dôvodným, aby rozsudok v zamietajúcom výroku III. zmenil v rozsahu zamietnutého úroku z úveru za čas od 03.10.2014 do zaplatenia, avšak najdlhšie do 10.10.2022 (t.j. do dohodnutej doby trvania úveru) a tento žalobcovi priznal, zatiaľ čo vo zvyšku zamietnutia tohto úroku, teda až do zaplatenia, ktoré by presahovalo dobu trvania úveru, t.j. 11.10.2022 bolo treba zamietnutie žaloby potvrdiť.

21. Žalobca sa odvolal aj v časti nepriznaných úrokov z omeškania zo zmluvného úroku vyčísleného ku dňu 03.10.2014 s tým, že takýto nárok predpokladá aj ust. § 497 Obchodného zákonníka a žiadne zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje. Prvoinštančný súd svoje zamietajúce rozhodnutie v uvedenej časti zdôvodňoval tým, že by išlo o neprípustný anatocizmus, ktorý slovenský právny poriadok neumožňuje. Odvolací súd však sa s názorom prvoinštančného súdu nestotožnil.

22. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

23. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

24. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. V zmysle § 369 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia (ods. 1). Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením (ods. 2). Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva (ods. 3).

26. S poskytnutím peňažných prostriedkov vo forme úveru sa viaže aj povinnosť platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodného zákonníka). S omeškaním s úhradou úroku je potom možné požadovať aj platenie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov (§ 369 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka). Ak je dlžník v omeškaní so splatením peňažného záväzku (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania. Zmluvný úrok je cenou za poskytnutý úver a v prípade omeškania s jej platením nasleduje sankcia vo forme úroku z omeškania, čo sa musí týkať aj úrokov z úveru. Odvolací súd je preto toho názoru, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou úroku z úveru má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania z nezaplatených úrokov z úveru. Súčasťou sumy, ktorú má dlžník z titulu úverovej zmluvy zaplatiť je totiž nielen istina úveru, ale aj dohodnuté úroky. Platením úrokov z omeškania z úrokov z úveru nedochádza k tzv. anatocizmu, teda k požadovaniu úrokov z úrokov, pretože je nutné rozlišovať medzi úrokmi z úrokov (anatocizmus) a úrokmi z omeškania z úrokov. Na rozdiel od zmluvne dojednaných úrokov, úroky z omeškania predstavujú sankčný mechanizmus, ktorý nastupuje zo zákona v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka, či § 369 Obchodného zákonníka tak, že v prípade omeškania dlžníka má veriteľ právo požadovať úrok z omeškania nielen z nezaplatenej istiny, ale aj z nezaplateného zmluvného úroku.

27. S poukazom na vyššie uvedené bolo preto namieste priznať žalobkyňi aj úrok z omeškania v uplatnenej výške 8% ročne zo sumy nezaplateného vyčísleného úroku v sume 377,53 eur od 03.10.2014 až do zaplatenia.

28. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd vyhodnotil odvoláciu argumentáciu žalobkyne ako dôvodnú a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku s použitím § 388 CSP zmenil a vyhovel jej tak ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku s tým, že zároveň bolo potrebné za použitia ust. § 387 CSP potvrdiť (výrok III) aj zamietnutie žaloby v nepatrnom rozsahu, v akom si žalobkyňa uplatňovala nárok na úrok z úveru za obdobie po dohodnutom termíne konečnej splatnosti úveru t.j. od 11.10.2022 až do zaplatenia.

29. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bola napokon aj časť výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie týkajúca sa lehoty na plnenie priznanej pohľadávky, keď podľa názoru odvolateľky tu nebol dôvod na povolenie splátok.

30. Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

31. Citované ustanovenia upravujú všeobecnú lehotu na plnenie (tri dni), ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku s tým, že iba výnimčne môže túto lehotu predĺžiť. Ak teda súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu o žalobe na peňažné plnenie, ako je tomu aj v prejednávanej veci, zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní od právoplatnosti rozsudku. Štandardne teda súd ukladá splnenie povinnosti v uvedenej lehote a na každú výnimku z pravidla (či už povolenie lehoty dlhšej než trojdňovej alebo pre povolenie splátok, ich výšky a podmienok zročnosti) musia existovať dôvody, ktoré treba v rozhodnutí riadne odôvodniť.

32. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku, nedostatočne preskúmal jeho pomery, výška priznanej splátky je neadekvátna výške priznanej pohľadávky a súd nemal v danom prípade vôbec splátky povoliť. Poukázala na to, že žalovaný od podania žaloby na súd neprejavil žiadnu snahu a záujem dlh uhrádzať, rozhodnutie je podľa názoru odvolateľky nespravodlivé a zvyhodňuje žalovaného na úkor žalobkyne. Odvolací súd jej dal za pravdu.

33. Pri rozhodovaní o lehote na plnenie je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu; súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvyhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprímerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia; súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania.

34. Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla a to i pri pominutí okolnosti získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

35. Žalovaný na pojednávaní požiadal súd prvej inštancie o povolenie splátok, ktorých konkrétnu výšku ani nenavrhol. Túto požiadavku zdôvodnil tým, že jeho mesačný príjem je 500 eur, je vdovec, býva sám v jednoizbovom byte, za ktorý platí nájomné 250 eur mesačne, žiadnu vyživovaciu povinnosť ani iné dlhy nemá. Uviedol, že úver nesplácal, pretože stále „maródoval“. V prejednávanej veci by síce malo určitý význam, že žalovaný nedisponuje podľa jeho tvrdení takým príjmom alebo úsporami, pri ktorých by bolo možné očakávať zaplatenie všetkých rozsudkom prisudzovaných súm naraz bez rizika ohrozenia vlastnej výživy, prihliadanie na tento aspekt bez ďalšieho by však z výnimky uvedenej v zákone (z výhody splátok) urobilo pravidlo, ktorý úmysel zákonodarca nepochybne nemal. Navyše žalovaný svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Podľa lustrácie v Sociálnej poisťovni (ktorú si obstaral prvoinštančný súd v súvislosti s doručovaním súdnych zásielok) je žalovaný od 29.9.2011 zamestnaný v spol. Mária Pedersen, a.s., kde v roku 2019 dosahoval priemerný vymeriavací základ vo výške cca 914 eur. Vychádzajúc z obsahu spisu, žalobkyňa už pár mesiacov po uzatvorení úverovej zmluvy predčasne zosplatnila predmetný úver z dôvodu nesplácania splátok žalovaným, pričom dohodnuté splátky boli iba vo výške 29,69 eur. Keďže po zosplatnení úveru žalovaný ani na výzvy veriteľa dlh neuhradil, žalobkyňa sa domáhala zaplatenia žalobou. Hoci žaloba bola podaná na súde ešte dňa 09.10.2014, žalovaný počas celého súdneho konania (v ktorom inak žiadny z nárokov žalobkyne nepoprel), neuhradil ani len časť dlžnej pohľadávky. Žalovaný teda neprejavil žiadnu ochotu splácať predmetný dlh počas celého päťročného súdneho konania pred súdom prvej inštancie a z odvolania žalobkyne vyplýva, že tento svoj postoj žalovaný nezmenil ani v odvolacom konaní. Je teda zrejmé, že žalovaný, hoci disponuje dlhodobou riadnym príjmom z pracovného pomeru, a podľa jeho vlastného vyjadrenia nemá ani vyživovaciu povinnosť ani iné dlhy, nemá skutočnú snahu dlh žalobkyne uhradiť. Jeho žiadosť o povolenie splátok (navyše pri absencii akéhokoľvek dôkazu zo strany žalovaného, ktorým by preukázal ním tvrdené zdravotné problémy, či nepriaznivú sociálnu situáciu) sa preto javí byť len snahou o oddialenie povinnosti plniť. Pokiaľ žalovaný nebol ochotný splácať ani sumu 29,69 eur, ktorá predstavuje výšku dohodnutých splátok podľa úverovej zmluvy, neexistuje žiadny rozumný dôvod domnievať sa, že bude ochotný platiť splátky vo výške 90 eur mesačne, ktoré mu boli povolené súdom prvej inštancie. V neposlednom rade bolo treba prihliadnuť k tomu, že výška sumy právoplatne priznanej rozsudkom súdu vo veci samej

predstavuje sumu 2.206,69 eur, okrem toho žalobkyni boli priznané po zmene rozsudku odvolacím súdom aj úroky z úveru vo výške 12,90% ročne zo sumy istiny 1.635,33 eur od 03.10.2014 do zaplatenia najdlhšie do 10.10.2022 a tiež úroky z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 2012,86 eur (1.635,33 + 377,53) od 3.10.2014 až do zaplatenia, čo predstavuje celkovú sumu, ktorej splatenie v povolených mesačných splátkach po 90 eur by podstatne prekročilo dobu troch rokov od právoplatnosti rozsudku, pričom odvolací súd nemohol rozhodnúť o povolení nižších splátok, keďže takéto rozhodnutie by bolo nepriaznivejšie pre odvolateľa, čo článok 16 ods. 3 Civilného sporového poriadku nepripúšťa.

36. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že princípu vyváženej ochrany práv oboch strán sporu so zreteľom k okolnostiam tejto konkrétnej veci zodpovedá zákonná trojdňová lehota na plnenie a preto podľa § 388 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty plnenia zmenil tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

37. Vzhľadom k zmene odvolaním napadnutého rozsudku bolo potrebné rozhodnúť v zmysle § 396 ods.2 CSP aj o trovách celého konania, o ktorých súd rozhodol podľa § 255 ods. 1,2 CSP a úspešnej žalobkyni (ktorej neúspech predstavuje iba zanedbateľnú časť príslušenstva žalovanej pohľadávky) priznal voči neúspešnému žalovanému plnú náhradu trov konania a to prvoinštančného i odvolacieho. O jej výške v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).